

поміж ними. Щось собі таке шепочуть, а до мене не йдуть, як би мене не знали... Пішли до середини, вертають на поріг, тай мене кличуть.

Я нічо. Така мене лють взяла, що як би могла, то не знаю що... Але відповідаю їм:

— Я до середини не піду, бо не маю чого. Я тутки з одним словом прийшла.

Тоді вони до мене вознього прислали.

— Сендзя кличе — ходи!

— Не маю чого йти, бо я тут з одним словом прийшла.

— Та з яким словом, кажи

— Не хочу! — ось моє слово.

* * *

Поправила спідницю, обтерла платком піт, бо втомила ся і глянула в вікно.

— Пізно мені. Тра йти. Дитина десь кричить.

— Ну, а з хатою що?

— Як що? Жид забрав, а я, як видите, малини збираю.

— Та й не шкода.

— Може й шкода. А на щож вона мені такі збитки робила. Ого! Я не з тих! Взяв дідько Івася, най бере й колиску.

Списав Богдан Лепкий.

